demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

LCR

Lliga Comunista Revolucionària | Països Catalans, 23 d'Abril 1986 | Nº 47 | Preu: 25 Ptes./1,50 FF.

MERCAT COMÚ, OTAN I AUTODETERMINACIÓ

L'any 1986 ha sigut l'any de l'entrada al Mercat Comú i de la ratificació de la permanència a l'OTAN. Aquests dos fets tindran efectes sobre el conjunt de la situació i sobre la política dels diferents partits. De moment, Mercat Comú i OTAN serveixen per a una ofensiva ideològica contra les diferents reivindicacions socials i contra les exigències de sobirania nacional.

El PSOE i les seves agències nacionals combinen el tradicional espanyolisme amb un cosmopolitisme europeo destinat al mateix fi: negar el dret de les nacions oprimides a la seva sobirania, presentant-la como una reivindicació desfasada; al mateix temps, el MCE i l'OTAN son defensades com les condicions necessàries per a agafar el tren d'una revolució tecnològica que la majoria de la població comprova que només es concreta en més atur i menys serveis socials. Els nacionalistes burgesos presenten l'OTAN com el complement indespensable del MCE i aquest com un marc favorable per a avançar cap a una Europa de les nacions on, sembla, s'aniria disolvent el centralista Estat Espanyol i els Països Catalans veurien, de mica en mica, reconegudes les seves llibertats nacionals i, pot-ser, inclús la seva unificació; mentrestant cal anar tirant amb la Constitució, l'Estatut, la marginació del català i el regionalisme, perque això és el més favorable a l'estabilitat del model capitalista i dels valors burgesos. Per altra banda, dins dels partits comunistes oficials han sorgit posicions, com la de Solé Tura, que consideren insuficient la tradicional adulteració del dret d'autodeterminació (presentat com a dret a un Estatut millor, en lloc del dret a la independència) i plantejen retirar-la pura i simplement: un dels arguments utilitzats és que l'exigència d'autodeterminació obriria crisi global a l'Estat Espanyol i plantejaria una intervenció militar de l'OTAN i un bloqueig econòmic del MCE.

El cert és que la integració al MCE i l'OTAN constitueix un obstacle adicional a l'alliberament nacional i social dels Països Catalans. Perquè el MCE és l'Europa dels Estats contra les nacions oprimides, dels monopolis contra les reivindicacions dels treballadors i el conjunt de la població.

L'OTAN significa no solament un instrument de divisió d'Europa entre l'Est i l'Oest, i un augment del perill de guerra nuclear al teatre europeu, sino també un instrument d'intervenció contra processos revolucionaris. I tant la satisfacció de les reivindicacions socials plantejades (econòmiques, socials, ecològiques, pacifistes, feministes...) com la consecució de la plena sobirania nacional, són impensables sense lluites revolucionaries.

La integració al MCE i a l'OTAN d'un Estat tan fortament centralista com l'espanyol, reforça la idea de que és impossible avançar cap a la sobirania nacional i l'autodeterminació dels Països Catalans a través d'un procés de reformes graduals.

Ni els Estats espanyol o francès ni, a un altre nivell, l'OTAN estan disposats a permetre una decisió sobirana dels Països Catalans que pugui implicar la seva independència i unificació; mentre l'Estat espanyol tingui capacitat d'intervenció política i militar no hi haurà ni sobirania ni dret d'autodeterminació als Països Catalans. Pero això no converteix aquestes reivindicacions en utòpiques, sinó simplement en revolucionàries i les lliga a un procés global de transformació socialista de la societat. En efecte, lluitar conseqüenment pel dret d'autodeterminació significa plantejar-se com a objectiu la destrucció de l'Estat espanyol (en particular la del seu aparell repressiu, que no es localitza solament als Països Catalans). Aquest combat implica la participació activa (als Països Catalans, pero també al conjunt de l'Estat) de la classe obrera i de capes molt més amplies de la població, en particular de les que poden ser estructurades, a més a més del moviment nacional, per altres moviments com el feminista, el pacifista o l'ecologista... Això vol dir que les reivindicacions de sobirania i autodeterminació aniran forçosamente articulades amb reivindicacions econòmiques, socials, ecologistes, pacifistes, feministes... que plantejaran la necessitat d'una transformació radical de la societat en un sentit socialista. Alliberament nacional i social estan indissolublement units en un mateix combat revolucionari.

Si l'objectiu comú de destruir l'Estat espanyol planteja la necesitat d'un combat solidari de les diferents nacions i pobles que avui el formen, la defensa contra la possibilitat d'una intervenció de l'OTAN i de represàlies econòmiques del MCE i els USA, planteja la necessitat d'una solidaritat internacionalista entre les classes treballadores i les nacions oprimides d'Europa i dels Estats Units. El nostre combat s'internacionalitza necessariament i l'experiència del moviment pacifista i de la CONSEO només han de ser les primeres passes.

Un plantejament revolucionàri del dret d'autodeterminació i de la sobirania nacional té implicacions a les lluites que desenrotllen actualment els diferents moviments socials. Cal avançar en l'establiment d'una relació més estreta entre les lluites per les llibertats nacionals, contra l'atur i l'austeritat, contra l'opressió de les dones i la marginació de la joventut, contra l'OTAN, les bases i la militarització de la societat, per les llibertats democràtiques plenes. I això no es pot donar, ni prioritaria ni principalment, en el terreny parlamentari o electoral, sinó en la lluita de masses. Cal una diversificació i una politització més intensa de les reivindicacions dels diferents moviments socials. Una convergència en l'acció més assidua i aprofondida, continuant l'experiència de la lluita contra l'OTAN, pero estenent-la a nous temes. Una coordinació més intensa dels organismes de lluita dels Països Catalans: en defensa de la llengua, per una Mediterrània neutral i desnuclearitzada, contra la degradació ecològica,... I, en el terreny de la lluita nacional cal, no solament enfortir els organismes de lluita específics (en defensa de la llengua i la cultura catalana, etc), sino donar una dimensió de lluita i afirmació nacio-nal a tots els moviments socials. En aquest sentit el lligam que s'ha començat a establir entre el NO a l'OTAN i el SÍ a la sobirania nacional, cal aprofondir-lo i estendre'l a altres moviments. ●

ENS TROBAREU A...

Perpinyà: c/ Aragó, 27 (65000).

Barcelona: c/ Aribau, 16 pral 2ª (08011). Tlfo: 93-302.60.90.

València: Apartat de Correus, 170. Tlfo: 96-351.69.50.

Ciutat de Mallorca. c/ Francesc Fiol i Joan, 2, 3º (07010).

1er DE MAIG

Han passat cent anys dels famosos esdeveniments que van motivar que es proclamés l'1 de maig com el dia internacional de la classe obrera. Si alguna cosa ha estat evident durant aquest segle és la voluntat de rebel.lió contra un sistema, el capitalisme, que per a mantenir-se, i ara això és cada cop més evident, necessita incrementar els atacs contra aquella classe.

I al 1986?. Segueix essent això cert?. No hi ha dubte. La classe obrera segueix demostrant una capacitat de lluita gens tranquil·litzadora per als poderosos. Poden haver-hi moments més alts i més baixos, però el que va motivar l'1 de maig de 1886, segueix motivant els treballadors i treballadores de 1986. Avui, a Barcelona, una lluita obrera està centrant l'atenció: és la dels treballadors i treballadores de *Cardellach*. Des de finals de febrer aquests treballadors estàn protagonitzant una de les lluites més combatives dels darrers anys a Barcelona. Aquest 1 de maig ha de servir per a fer de la solidaritat amb Cardellach i amb totes les empreses que estàn lluitant, quelcom més que una simple paraula que alguns utilitzen només per omplir-se la boca.

I la joventut treballadora? A l'Europa dels capitalistes, l'atur jovenil és espaordidor. A la nostra nació és especialment insultant: més del 70% dels i de les joves de 16 a 19 anys es troven oficialment en l'atur; quasi bé la meitat dels i de les joves de 20 a 24 anys també estàn aturats.

Dos motius, dels molts més que podriem afegir, per a fer d'aquest 1 de maig un bon centenari: solidaritat amb "Cardellach" i les empreses que lluiten contra les pretensions patronals, i contra l'atur jovenil.

VISCA L'1 DE MAIG!

El govern ha guanyat la batalla del referèndum, però la majoria de la població segueix essent contrària a l'OTAN, les Bases i la Cursa d'Armaments.

La lluita pot continuar al carrer i cal que ho faci, enfortint el moviment antiotan i antimilitarista, així com totes les lluites de contingut radical, feminista, dels joves, de resistència contra la crisi econòmica...

És per aquesta via per on seguiran endavant les idees comunistes i d'esquerra.

Així comença la declaració que la LCR de Catalunya, està fent arribar arreu del principat, conjuntament amb la realització de diversos actes i la distribució d'un cartell.

Amb aquesta campanya es pretén contribuir a la necessitat d'enfortir els diversos moviments en lluita.. Així com enfortir les forces revolucionàries, la penetració de les idees i l'organització comunista en el màxim de sectors socials. Afavorint la unitat del camp radical i revolucionari en la lluita i en la mesura en la qual sigui avui possible. És així com es pot continuar avançant contra el capitalisme i pel comunisme.

LA NOSTRA VEU ÉS AL CARRER

El govern i els militars inverteixen milions i milions en comprar armes.

Però molts joves no han trobat ni el seu primer lloc de treball. Hi ha molts instituts que estan en les pitjors condicions. Però el govern central i la Generalitat, continuen amb la política d'afavorir l'ensenyament privat.

Per tot això els col.lectius de l'ensenyament mitjà convoquen una Jornada de lluita el proper 30 d'abril amb assemblees, aturs, manifestació...

Els i les joves volen fer sentir la seva veu al carrer.

De ben segur se sentirà.

LA LLUITA PEL DRET A L'AVORTAMENT CONTINUA

El mes de novembre de l'any passat, es celebraren a Barcelona, les III Jornades del Moviment Feminista, i a l'últim dia es feu pública la notícia de que s'acabaven de realitzar al recinte de les Jornades dos avortaments lliures i gratuïts, pel mètode d'aspiració. Les 4.000 dones que hi erem presents aplaudirem amb totes les nostres forces. La campanya pel dret a l'avortament havia pres un camí nou, havia donat un pas endavant al enfrontar.se publicament i a la pràctica, a la miserable legalitat vigent.

"Totes hem fet els dos avortaments i en seguim fent", s'ha convertit doncs en el lema central de la campanya. D'aquesta manera el moviment feminista vol demostrar a tota la societat, una realitat ja molt coneguda, pero mai assumida, de la situació de milers de dones que segueixen avortant a l'extranger o en males condicions higièniques i a la clandestinitat i denunciar la *"despenalització del PSOE"*, així com parar la iniciativa privada, que està, a la clandestinitat, convertint l'avortament en un negoci, mentre els metges a les institucions públiques, es neguen inclús a practicar avortaments *"despenalitzats"* (es a dir legals).

Les Comissions pel dret a l'avortament dels Països, així com de la resta de l'Estat Espanyol, hem emprès aquesta via. Nombroses forces d'esquerra ens recolzen, una part molt important de l'opinió pública és amb nosaltres... En seguim fent i ho tornarem a fer públic, fins a aconseguir allò pel que tant hem lluitat, el dret de totes les dones a decidir sobre el nostre cos, sobre la nostra sexualitat, sobre la nostra maternitat.

5è aniversari de la Crida a la Solidaritat

ENTRE LA REALITAT I LA CONTROVÈRSIA

Qui ho havia de dir!. De la Crida, bé o malament, se'n parla. Aquest cop l'usar i llençar no els hi ha funcionat. La Crida com a moviment ha estat capaç de desenvolupar una dinàmica pròpia, autònoma i alternativa.

Fem-ne una breu crònica.

Primer fou el PSC-PSOE, erem al març del 82 i calia interceptar a tota costa la resposta anti-Loapa.

L'intent, infructuós però continuat, per assolir el control del moviment per part de les entitats properes a CDC, tot volent burocratitzar-ne els aparells de decisió, culminà al juny del 83 amb l'afer Theodorakis.

Es volgué enfonsar la Crida doncs ja era evident que no n'era possible el control. La crisis provocà un replantejament a fons. La clarificació no es feu esperar, a la 6ª Assemblea General s'aprovà la Plataforma de 6 punts que enmarca i explica les accions i les campanyes que es desenvolupen:

1.— Autodeterminació dels Països Catalans com a eina de recuperació de la plena sobirania nacional.

2.— Normalització del Català per recobrar la situació de llengua pròpia i única de la nació catalana.

3.— Defensa de les llibertats col.lectives; llibertat d'expresió, permanent lluita antirepressiva i exigència de la llibertat dels presos polítics i de consciència.

4.— Per la construcció d'una societat més lliure i justa; sense cap tipus de discriminació; i per l'accés del poble al poder polític i econòmic.

5.— Desmilitarització, desnuclearització i defensa de la terra, com elements indispensables per assolir la pau.

6.— Internacionalització del fet nacional català i entesa solidària amb totes les nacions oprimides del mon.

Els resultats són evidents: mai de la transició ença s'ha donat un fenòmen semblant per incidència i credibilitat al si del nacionalisme radical al nostre país.

És una realitat al marge de l'electoralisme. Es, sobretot, una plataforma per a la consciencació nacional i per a la mobilització.

És una realitat desenvolupada amb criteris propis: no es possible una analogia amb Euskadi.

La nació no es solament un sentiment

Es vol superar el nacionalisme essencialista: la nació no es solament un sentiment. La Plataforma de 6 punts evidencia aquesta voluntat: l'opressió nacional és la constatació d'una estructura de poder que respon a uns interessos determinats. Uns interessos que perpetuen i accentuen la desigualtat i la discriminació socials, que malmeten el territori i que negant-nos el dret a la diferència insisteixen en estandaritzar les escales de valors per tal d'alienar-nos individual i col.lectivament, com a persones i com a nació. Cal subvertir l'ordre establert i això, ja ho sabeu, no es fàcil.

Cal posar-hi imaginació i compromís personal. La fòrmula està funcionant però les dificultats no son poques.

Quan rebroten signes clars d'autoorganització, de resposta social no controlada pels de sempre, quan es promou l'espontanietat, el poder s'espanta. Vol per a ell el monopoli de les iniciatives.

Ells, els de sempre, de dretes o dits d'"esquerra" s'aboquen a l'intent de neutralització. El seu anàlisi esta saturat d'"immediatisme electoralista". S'esveren quan es fa política al marge i ens parlen de "legitimitat democràtica", de "mètodes inadequats", d'intrasigència cultural o de qualsevol altre qüestió, sempre per a justificar la seva inoperància. Per a ells la democràcia formal es un objectiu en si mateixa. El sistema s'els ha empassat. Lamentable. Ara es senten impotents. Quan es parla de normalització lingüística es depassa el marc legal. Es depassen els postulats del regionalisme convergent. Els darrers enfrontaments amb la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat en son un exemple.

Quan es desenvolupen accions directes, s'afirma, en la pràctica, que les institucions son del tot insuficients; no serveixen o no funcionen.

Quan es dona suport al projecte de l'Europa de les Nacions, proposem un marc alternatiu al de l'Europa dels estats (aparells de dominació nacional i social) que es vol consolidar amb la CEE. Quan es desenvolupen campanyes de solidaritat internacional es vol demostrar que l'internacionalisme no pot obviar el marc nacional des d'on te lloc l'acció solidària i de que es possible malgrat la prepotència dels estats.

La proposta es clara: enfortir o col.laborar en l'enfortiment de contrapoders nacionals. El temps dirà.

Jordi Via
(Menbre de l'Assemblea Permanent de la Crida a la Solidaritat)

Anàlisi de les situacions i les polítiques lingüístiques

NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA I UNITAT DE LA LLENGUA

Reproduïm a continuació la ponència presentada conjuntament per partits polítics dels Països Catalans, a la Conferència de Nacions sense Estat de l'Europa Occidental (CONSEO).
Per raons d'espai hem hagut d'extractar el document original.

La feblesa del català en zones importants del Principat es mostra en dos tipus de retrocés que ha experimentat: 1) desaparició dels monolingües catalans i 2) retrocés com a llengua d'ús social. Es tracta d'una situació que no s'havia produït mai en la llengua catalana; en cap moment el català no havia deixat d'ésser la llengua de la majoria gairebé absoluta dels Països Catalans.

Persisteixen importants zones monolingües espanyoles i franceses (extenses àrees urbanes, especialment de les ciutats de Perpinyà, Alacant i València. Illots considerables, formats als ghettos d'immigració de la majoria de les zones industrials, especialment als cinturons de Barcelona, Tarragona i València).

Pel que fa a l'ús en àmbits formals segueix fonamentalment els dominis legals regionals. L'ús formal de la llengua depèn de la seva consideració social. Per tant, podem distingir, tenint en compte factors socials i legals, blocs diferents d'acord amb el seu decreixent d'utilitat social:

1) Un bloc de cooficialitat minoritzada, on el català té una presència a la majoria d'àmbits però en una situació clarament minoritzada (la majoria de les comarques del Principat i l'illa de Menorca).

2) Un bloc d'ús subaltern de la llengua, on la majoria de les funcions de l'àmbit formal, mostren sistemàticament un ús preferent de la llengua dominant (Mallorca i Eivissa i la majoria de comarques catalanoparlants del País Valencià).

3) Un bloc d'ús folcloritzant, és a dir, d'utilitat social tendent a zero (Catalunya Nord, la Franja de Ponent i l'Alguer).

La situació de la llengua no es limita a aspectes socials sinó que també té molta importància tot el conjunt de pressions polítiques i ideològiques a què és sotmes per part del poder. Les podem resumir: a) Pressions contra la unitat de la llengua, principalment al País Valencià, però també a les Illes, a la Catalunya Nord i a la Franja de Ponent. b) Pressions per confondre la identitat lingüística i nacional. Es vol fer creure que es pot ser català sense parlar la llengua catalana. c) Pressions per convertir la població immigrada en una força que freni l'avenç de la recuperació lingüística. Cal tenir en compte que la situació que hem assenyalat, no és una situació sinó un procés de substitució lingüística i cultural, que reflecteix les intencions del poder central de descatalanització i d'espanyolització mitjançant la negació dels trets nacionals dels Països Catalans i els drets nacionals que se'n deriven.

La política lingüística practicada per l'Estat Espanyol

La Constitución continua imposant l'espanyol com únic idioma oficial per a tots els súbdits de totes les nacions de l'Estat, sigui quina sigui la llengua pròpia d'aquestes nacions. La Constitución manté l'obligació de conèixer el castellà arreu de l'Estat sense que es mantingui l'obligació de conèixer el català en aquells territoris on s'empra aquesta llengua. Aquesta situació de discriminació comporta un bilingüisme que fa del castellà la llengua de relació universal, limitant-se les altres llengües a ser reconegudes com a oficials a l'àmbit dels seus territoris i, consegüentment, el dret a ser utilitzades sempre i quan no posin en perill la situació privilegiada del castellà. La implantació d'aquest bilingüisme oficial a les comunitats autònomes (recordem que es manté el monolingüisme en els territoris de llengua castellana) permet de continuar el procés de penetració de la llengua espanyola i la substitució de les altres llengües que hi ha a l'Estat.

El bilingüisme és el mitjà que utilitza l'Estat espanyol per tal d'aprofondir i consolidar el predomini del castellà, presentant una situació d'arraconament progressiu de la pròpia llengua com una mena de condició igualitària i democràtica. El bilingüisme és un engany perquè es proposa de situar l'espanyol com el tret nacional unificador d'una suposada nació denominada "España", intentant de difuminar la consciència lingüística i nacional i d'entrebancar el procés de recuperació i de normalització. El bilingüisme és un engany perquè planteja cínicament com a igualitària la situació de les llengües sense considerar les pressions i coaccions de tota mena existents. El bilingüisme és un engany perquè crea, en definitiva, les condicions que poden fer del català una llengua totalment innecessària.

La política lingüística practicada pels organismes autonòmics

En el Principat, el marc legal és l'Estatut d' Autonomia que en el seu article tercer diu:

1) La llengua pròpia de Catalunya és el català.

2) L'idioma català és oficial a Catalunya així com també ho és el castellà a tot l'Estat espanyol.

3) La Generalitat garantirà l'ús normal d'ambdós idiomes, pendrà les mesures necessàries per tal d'assegurar llur coneixement i crearà les condicions que permetin d'arribar a llur igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya.

La política lingüística de la Generalitat de Catalunya s'ha centrat especialment en l'aplicació del bilingüisme tal i com està definit a la Constitución espanyola. El seu objectiu ha estat que el català i el castellà fossin coneguts igualment per tots els ciutadans de Catalunya sense plantejar-se d'acabar amb el predomini de l'estanyol en l'àmbit de les relacions socials. Per exemple, permet, sense cap pressió que majoritàriament la premsa continuï en espanyol. De fet, la política lingüística de la Generalitat accepta els límits de la Constitución. El manteniment de l'espanyol com a única llengua vàlida de relació universal a Catalunya està justificada en nom de la presència de sectors importants de parla castellana, quan de fet allò que amaga és una concepció xovinista i imperialista, que, anorreant les diferències nacionals, preten d'imposar una única i sacrosanta pàtria que parla espanyol. Així, aquesta ideologia sosté els privilegis dels funcionaris, impedint als catalanoparlants d'accedir a nombrosos àmbits de la vida social (ensenyament, tribunals, administració pública etc...) i impedeix de modificar les actituds de comoditat lingüística de nombrosos castellanoparlants. D'aquesta manera, nombroses persones que mai no acceptarien de convertir-se en agents conscients de l'opressió sobre els catalanoparlants, troben una justificació a les seves actituds de comoditat lingüística (no esforçar-se per conèixer i utilitzar el català en les seves relacions socials) adoptant actituds de domini i de col.laboració amb una situació injusta i antidemocràtica quan per exemple exigeixen al seu interlocutor que canvii de llengua perquè no l'entenen.

La llei de normalització lingüística, a diferència d'altres lleis del mateix tipus (carta de la llengua francesa al Quebec) no concreta res pel que fa a l'administració perifèrica, la publicitat, l'etiquetatge de productes, etc...

Aquesta llei es limita a garantir els drets dels catalanoparlants de parlar el català i ser atesos en català en alguns llocs i algunes situacions. Després de gairebé tres anys d'aplicació de la Llei de Normalització, els fruits han estat molt minsos. Potser l'únic resultat ha estat la difussió àmplia de la necessitat d'un canvi d'actitud en l'ús de la llengua potenciant el "bilingüisme passiu" que ha de consistir en el manteniment de l'ús del català encara que l'interlocutor parli en castellà.

L'actual govern de la Generalitat, pel seu caràcter conservador i dretà, no ha volgut ni ha sabut engrescar ni responsabilitzar el poble a la tasca de normalització i ha adoptat molt sovint postures triomfalistes que ajuden ben poc a crear consciència sobre la problemàtica real entre els sectors populars.

A les Illes, l'article tercer de l'Estatut estableix l'oficialitat de la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears: un mar jurídic bastant semblant al vigent a Catalunya, ja que també s'afegeix que el castellà hi és igualment oficial. Amb un caràcter més general, l'article novè encomana als poders públics de consolidar i de desenvolupar les característiques comunes dels pobles de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, així com les peculiaritats de cadascuna, como a vincle de solidaritat entre totes les llengües de les illes.

Les atribucions que l'Estat confereix als poders autònoms en matèria d'ensenyament i cultura no permeten l'aplicació d'una política enterament pròpia en aquests camps i el govern de l'Estat té sempre un paper determinant.

L'ensenyament del català no és fa d'una manera completa, dins el camp limitadíssim (equivalent al dels idiomes estrangers) que les disposicions donen al català. L'ensenyament en català és encara en uns percentatges insignificants i la poca cosa que es fa depèn més del voluntarisme dels pares i, dels mestres que no pas de l'impuls institucional. La possibilitat que preveu la disposició addicional segona de l'Estatut de les Balears d'establir vincles amb altres comunitats que tinguin el català com a llengua cooficial, està subjecta al govern de l'estat. No hi ha dubte que la interferència estatal en aquests possibles acords és un obstacle enorme per a la seva eficàcia. Recordem que el repetidor de TV3 a les Illes es deu a una iniciativa popular.

Al País Valencià, el marc legal és l'Estatut de "la Comunidad

***passa a la pàg. 4

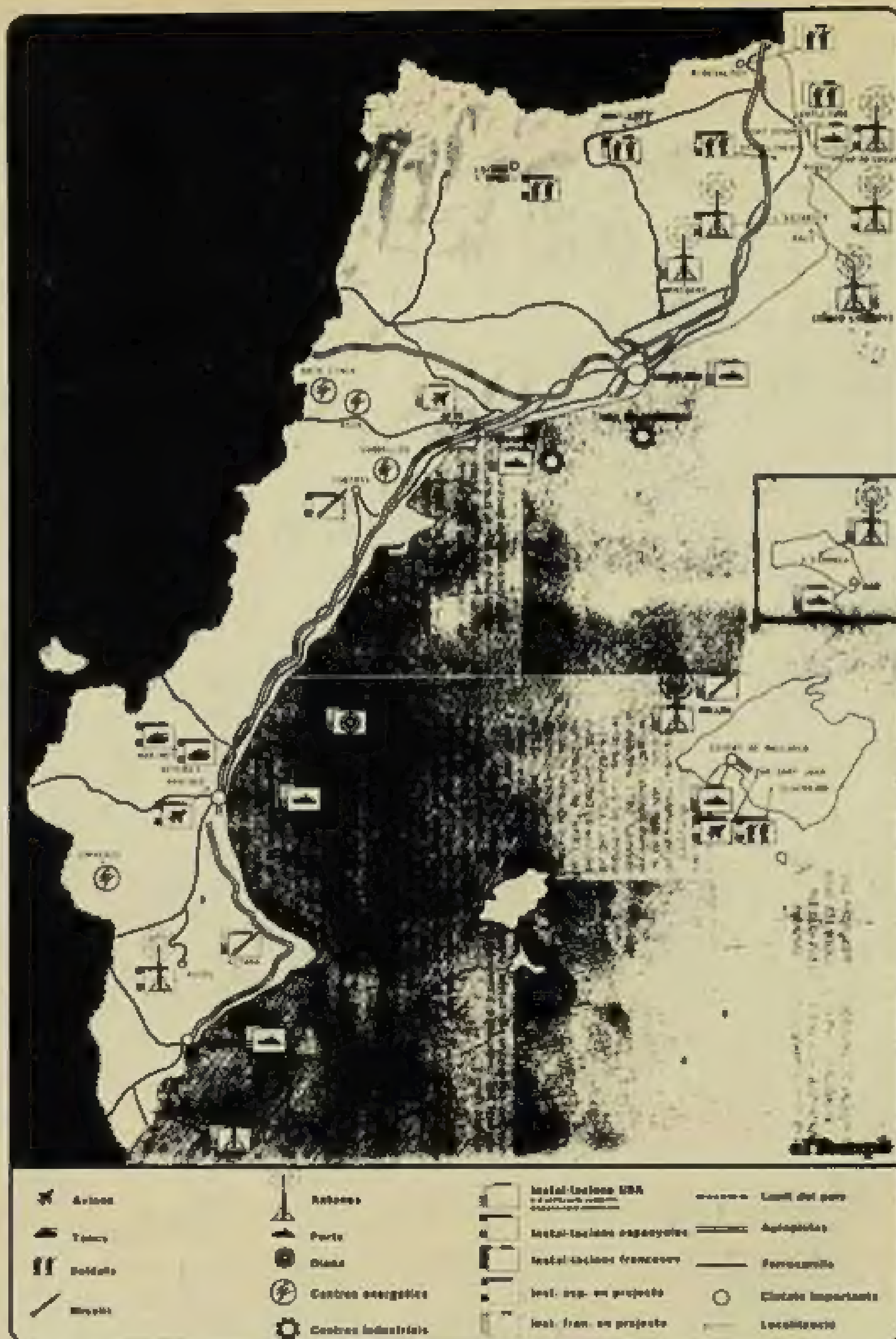
●●●ve de la pàg. 3
Valenciana", el qual reflecteix el suport i la col.laboració de l'esquerra majoritària (PSPV-PSOE) amb la dreta local, la qual predica una ideologia espanyolista enmascarada d'anticatalanisme. Un dels trets característics d'aquest anticatalanisme és la negació de la catalanitat de la llengua. Altre tret característic és la seva defensa aferrisada del "bilingüisme" valencià, amb el qual vol justificar la seua pròpia castellanització. Hi ha una llengua que li fa nosa, però que no pot deixar de reconèixer com a existent.

El nombre de catalanoparlants és del 60% en les comarques de parla valenciana i d'un 54,8% en el total del País Valencià. La justificació pretén de definir la realitat actual presentant-la com a "natural", tot amagant el conflicte lingüístic i la progressiva substitució del català.

L'estatut de la comunidad Valenciana ha perpetuat l'estatus que la Constitución donà a la llengua espanyola. L'estatut no reconeix la unitat del català; no defineix el valencià com a llengua pròpia del País Valencià per a les comarques catalanoparlants; no assenyala el deure de conèixer-la per part dels ciutadans valencians; no estableix la prioritat del català en les comarques catalanoparlants; és susceptible de donar una interpretació que prima el criteri de l'ús actual de la llengua a l'hora de delimitar les zones lingüístiques del nostre país; es parla de zones que poden ser considerades exemptes de l'ensenyament i de l'ús del català. No cal dir com és d'impossible una política de normalització amb aquests criteris.

A Catalunya Nord no hi ha marc jurídic pel català. Encara vigeix la llei "Deixonne", que només reconeix l'ensenyament de la llengua del país durant tres hores setmanals fora de l'horari lectiu i que data del 1951, cap altre dret és reconegut.

El moviment de lluita pel català assolirà els seus objectius si se situa clarament dins el marc d'un projecte polític d'alliberament nacional, que plantegi uns objectius que s'han de concretar en aquests sis punts: a) constatació que el català continua marginat dels àmbits d'ús i de les zones principals; b) proposta que el català sigui la llengua general de relació social dels Països Catalans: tothom ha de tenir dret a saber i usar la llengua catalana i, ensems, ha de tenir el deure de saber i usar l'idioma; c) consideració que la política lingüística basada en l'ideologia bilingüística és inadequada i nefasta, vist que, en aquest context, el català esdevé innecessari; d) consideració que l'extensió de l'ús de la llengua catalana restituirà a la nostra llengua nacional el caràcter de vehicle universal de relació del poble català i posarà fi, així, als conflictes lingüístics i al perill de divisió del país en dues comunitats; e) construcció d'una política lingüística basada en la catalanització plena de l'ensenyament, dels mitjans de comunicació, dels espectacles públics, de les relacions formals en la vida laboral, de l'activitat comercial i de les retolacions viàries; f) l'impuls d'un ampli moviment social d'acció per la llengua que modifiqui les normes actuals d'ús lingüístic i que, desvetllant i evidenciant el conflicte, augmenti la consciència de l'interès dels catalans en favor de la pròpia llengua. ●

Vents de guerra a la Mediterrània

LA MILITARITZACIÓ ALS PAÏSOS CATALANS

Que la Mediterrània és una de les parts del món més fortament militaritzades ha quedat palès aquestes darreres setmanes, tant amb l'atac militar en tota regla de la VI Flota ianqui contra Líbia, com amb el desenvolupament de les maniobres marítimes conjuntes de l'OTAN **Tapón'86** *a l'entorn de la porta de la Mediterrània, l'estret de Gibraltar.*

En l'estratègia militar de l'imperialisme de mantenir *"una guerra i mitja"*, és a dir, assegurar la superioritat en tots els terrenys al teatre europeu i, alhora, disposar de forces (les Forces de Desplegament Ràpid) per intervenir militarment i amb èxit a qualsevol punt del seu interès —bé sigui a l'Orient Mitjà, al Sudoest Asiàtic o a l'Àfrica Central—, les instal.lacions militars, les dels ianquis i les de l'exèrcit espanyol, que ocupen el territori dels Països Catalans juguen un paper importantíssim, més encara d'ençà l'incorporació definitiva de l'estat espanyol a l'OTAN.

Segons que indica un document del CESEDEN publicat l'any 1976: *"els seus ports, aeròdroms i aeroports dominen la Mediterrània Occidental i els sectors marítims de Balears i Alborán. L'arxipèlag balear és com una atalaia, prolongació de terra ferma, des d'on es vigila i controla la sortida de la Mediterrània atlàntica. A més, dintre d'un arc de mil milles de radi amb centre al port de Barcelona, queden compresos els estrets de Sicília i Messina, els mars Tirreno, Jònic i Adriàtic.*

La implicació de l'Estat espanyol a l'estratègia de guerra dels EEUU té grans repercusions sobre el territori dels Països Catalans, convertint-lo en objectiu dels enemics de l'OTAN i els ianquis. Aquests blancs tenen a veure amb les instal·lacions dels Estats Units, amb les dels exèrcits espanyol i francès i amb les indústries militars, refineries de petroli i centrals nuclears.

Els perills de la militarització

Els Estats Units disposen de quatre centres de comunicació més algunes instal.lacions auxiliars, que trameten o reben informació relativa a armament nuclear, al control i a la direcció de vol de la 16ª força aèria dels EEUU (amb àmbit d'actuació a l'Europa sud) i de navegació de la VI Flota de tal manera que, amb l'utilització també de centres de comunicació espanyols, puguin actuar com si ho fessin en territori de l'imperi.

Utilitzen els ports en tot moment pel descans dels marines i l'avituallament dels vaixells de guerra i no es descartable la construcció de bases navals a les Illes per tal d'enfortir el flanc sud de l'OTAN i l'absolut domini de la Mediterrània Occidental.

Les forces armades espanyoles, dotades d'un Plà Estratègic Conjunt (PEC) a la mida dels projectes de l'OTAN, pel que fa a la Marina disposen de poques instal.lacions rellevants, doncs les seves funcions són cobertes per la VI Flota amb suficiència. Compten amb diverses estacions de comunicacions pel vol i la navegació enllaçades amb la xarxa NADGE, sistema d'alarma i alerta de l'OTAN. L'exèrcit de l'Aire fa servir tres bases aèries. Els emplaçaments de l'exèrcit de terra, renovats pel plà META, acullen la divisió de muntanya i la divisió cuirassada al Maestrat entre les forces més importants; hi ha plans de fer servir alguna d'aquestes unitats en les batalles al teatre europeu.

Diversos projectes d'increment de la militarització del territori com poden ser la construcció d'una base aereo-naval a Mallorca o l'ampliació de la base naval de Maó, estan en estudi.

Pel que fa a l'exèrcit francès manté bases d'escamots d'intervenció inmediata, una base naval i el projecte d'instal.lació del V Regiment amb funcions de vigilància i intervenció a l'Àfrica.

Als Països Catalans hi ha en funcionament tres centrals nuclears, dos de les quals subministren prop del 50% de l'energia elèctrica del principat, i algunes en projecte. Diverses empreses dediquen part de la seva activitat a la fabricació d'armament o el proveïment de vehicles o llanxes. Les exportacions d'armes són embarcades als ports de Barcelona, Tarragona y València. Hi ha refineries i magatzems d'hidrocarburs a Castelló i Tarragona, i les àrees industrials i les vies de comunicació, utilitzables pels desplaçaments de forces armades, formen part també dels blancs possibles.

L'acció i la preocupació en torn del perill que representa la militarització del nostre territori ha anat en augment per medi de l'activitat regular de denúncia i mobilització dels diversos col.lectius pacifistes i ecologistes. Aquestes setmanes, s'haurà iniciat l'actuació de les coordinadores pacifistes dels Països Catalans contra les bases i instalacions USA, amb la difusió de díptics explicatius i la convocatòria de marxes i concentracions a L'Estartit, Puig Major i Guardamar, també es vol expresar amb claredat el rebuig de les *"visites"* de la VI Flota als ports, començant la campanya per la denuncia del tractar bilateral i el desmantellament de les bases. ●

